

CURIERUL JUDICIAR

DOCTRINĂ—JURISPRUDENTĂ—ECONOMIE POLITICĂ—FINANŢE

PRIM-REDACTOR : I. N. CESĂRESCU

Director : D. GHEBAPCI

PROPRIETAR : I. S. CODREANU

ABONAMENTUL

Pe an 30 Lei
Pe 6 luni 16 „
Pe 3 luni : 8 „

Studentii plătesc pe jumătate

Străinătatea : 40 lei pe an, 20 pe 6 luni

Apare o dată pe săptămână sub redacţiunea unui comitet

Abonamentele se plătesc tot-d'a-una înainte

REDACŢIA ŞI ADMINISTRAŢIA

BUCURESCI

6, Splaiul Brancoveanu Voevod, 6
Vis-à-vis de Palatul Justiţiei

Un număr vechi 2 Lei

Cine primeşte trei numere consecutive din acest ziar se consideră ca abonat

SUMAR

Câte-va observaţiuni asupra registrelor de stare civilă, de Ionescu-Dolj, substituit trib. Fălciu.

Jurisprudenţa Română :

Inalta Curte de casaţie, secţia I: *Ministerul de Finanţe cu Dumitru Oprescu.*

Idem : *Sandu Oprescu cu Vasile Pleşioeanu.*

Idem : *Justina M. Bubuleti cu Susana Voicu şi alţii.*

Idem secţia II: *A. D. Mavrodineanu şi alţii, (electoral).*

Tribunalul jud. Fălciu : *Dumitrache I. Bedreag cu Israil A. Marcovici.*

Bibliografia

Am citit injuriile ce mi s'au adus de d-nii de la ziarul *Dreptul*, aşijderea am citit şi cele scrise în *Curierul Judiciar*. Cu multă părere de rău am constatat că eu care am fost timp de trei ani de zile director, fără nici o plată, nu am fost cătuşi de puţin apărat de numitul ziar ; ba, din potrivă, s'a ocolit adevărul şi s'a anunţat că nu se va mai răspunde la atacurile îndreptate de către ziarul *Dreptul*.

Sunt provocat şi împins a smulge măscile.

Amândouă articolele din ziarul *Curierul Judiciar* nu sunt nici scrise de mine, nici inspirate, ori măcar publicarea lor încurajată de mine. Ele sunt scrise *proprio motu* de d-l G. G. Mironescu şi citite mai înainte de publicarea lor, d-lui Paul Negulescu. Dacă întâiul articol a avut semnătura «M. Grigoresco», doctor în drept, aceasta se datoreşte intervenţiunei d-lui Paul Negulescu pe lângă stimatul şi intimul său amic, d-l G. G. Mironescu, autorul aceluşi articol.

În ce scop s'a făcut această intervenţiune ? Aici începe a se deochea imberbul erudit, d-l Paul Negulescu, de curând numit supleant. El a vrut să şi exprime sentimentele sale de recunoştinţă către d-l director al ziarului *Dreptul*, arătân-

du'i adoraţiunea şi veneraţiunea ce o are pentru persoana d-sale, iar nici de cum să ferească pe amicul său d-l G. G. Mironescu de segeţile înveninate ale lui Alexander, căci el tot n'a scăpat de dênsele.

Tênărul magistrat cunoştea sentimentele lui Alexander către mine ; el a stăruit de d-l Mironescu de a nu se publica articolul cu semnătura sa, spre a avea, pe de o parte, o mai mare înlesnire întru a convinge pe Alexander că eu, şi numai eu, sunt autorul articolului, neîndrăznind a'l iscăli ; iar pe de altă parte, spre a îşi deschide calea întru a mă batjocori, şi, cu aceasta, a plăti tributul său de recunoştinţă.

Planul i-a reuşit deplin. Alexander, în fruntea ziarului, m'a batjocorit, iar d-l Paul Negulescu 'şi-a plătit cu deservăşire tributul său de recunoştinţă, înjurându-mă iarăşi pe mine, şi afirmând, fără pic de ruşine, că eu sunt autorul articolului, pe când ştia mai bine de cât toţi că altul este autorul.

Cel de al doilea articol al d-lui Mironescu, înainte de publicare, a fost iarăşi citit de d-l Paul Negulescu, şi e de mirare, cum acest domnişor a tăcut ca un peşte, cu toate că era tratat de *inconscient subaltern* a lui Alexander. După publicarea articolului, peştele însă a prins gers, ba a grăit mai multe limbi, căci ne citează pe Von Ihering. *Wie die Katze in Calender*¹⁾. Eu aşi povăţui pe eruditul imberb şi pe sexagenarul de la *Dreptul* să se călăuzească de Aristote care, de câte ori simţea trebuinţa a combate vre-o părere a fostului său dascăl, Platon, avea grije a zice mai întâi : *Amicus Plato, sed magis amica veritas.*

D. Ghebapci

¹⁾ Pisica cată în calendar.

CÂTE-VA OBSERVAȚIUNI

ASUPRA

REGISTRELE DE STARE CIVILĂ

Actele de stare civilă constată trei momente importante din viața omenească, plină — de la leagăn la mormânt—de atâtea sbuciumări: *nașterea, căsătoria și moartea.*

De aste trei mari momente depinde mai în tot-d'auna *viața, onoarea, situațiunea socială*, dar mai ales *averea.*

Ele au importanță și din punctul de vedere al interesului public, căci în afară de diferitele statistici, ele sunt baza perceperei așa zisului imposit de sânge.

Conduc de această importanță, legiuitorul la 1865, a luat această atribuțiune miniștrilor cultului, (redactarea acestor acte fiind lor încredințată de regulamentul organic) și a trecut o la autoritatea comunală¹⁾.

Aceasta și ca o consecință a principiului de laicizare a autorității publice și al separațiunei puterii spirituale de puterea temporală.

Azi, după 34 ani de la această schimbare, cu toate pedepsele edictate contra ofițerilor de stare civilă, starea nu e tocmai prosperă, căci cu aceiași ușurință cu care cine-va devenea înainte preot, poate deveni azi ofițer de stare civilă și mai ales la țară²⁾.

În asemenea condițiuni și cu slujbași care nu cunosc importanța și consecințele ce decurg din aceste acte — crezându-le o simplă formalitate,— de sigur contingentul greșelilor, în aceste prețioase archive, va fi mare.

Ca membru al parchetului, am avut ocaziune să constat, verificând registrele de stare civilă conform art. 39 c. civ. ³⁾, *erori* de diferite naturi, pe care

¹⁾ Ținerea registrelor de stare civilă nu e încă încredințată în toate statele reprezentanților autorității civile, ast-fel în Suedia, Danemarca, Polonia, Portugalia, Rusia, aparține încă miniștrilor cultului. (Vezi Weiss, drept internațional privé pag. 570 și Dimitrie Alexandrescu, Drept civil Român pag. 214) de-abea în 1897 s'au încredințat autorităților civile ținerea acestor registre în Austro-Ungaria.

²⁾ În orașele cele mici—unde consiliul comunal se zice că trebuie compus din oameni de toate breslele — ai ocaziune a vedea, cismari sau cârciumari, ofițeri de stare civilă. — Aceasta nu o zic cu spirit de dispreț, dar pentru că nu au pricepere.

³⁾ Ministerul Justiției, prin mai multe circulări atrage atențiunea membrilor parchetelor asupra importanței acestor acte și

le vom semnala aci: *unele provenite din cauza nepriceperii ofițerilor de stare civilă; altele din cauza lipsei de instrucțiuni oficiale; și în fine altele din cauza defectelor legislațiunei.*

I

Erorile provenite din nepriceperea funcționarului sunt foarte frecvente și variate: când actul nu e semnat; când copilul natural e trecut ca copil legitim; când nașterea sau moartea a fost verificată de primar și actul e semnat de adjutor; une-oră alții sunt martorii trecuți în conținutul actului și alții semnează actul; de multe ori numele copilului sau sexul sunt rectificate. La comuna Oltenesti, (județul Falcu), primarul făcea singur rectificările de nume în registre, nu numai pe anul curent, dar și pe anii trecuți¹⁾ actele nașcuților vii și morți înainte de a se face declarațiunea sunt înscrise atât la născuți cât și la morți, pe când legalmente ar trebui înscrise numai la morți unele acte semnate de ofițeri fără știință de carte și în fine trecute în registru acte din o zi anterioară înaintea altora cu o dată posterioară, aceasta din cauză că nu se trec zi cu zi²⁾.

La actele de căsătorii, ce am examinat, numai hasardul făcea să se întâmple câte unul în regulă. Când consimțimântul lipsea cu desăvârșire; când consimțimântul era dat de frați sau surorile mai mari; când în fine fără a constata lipsa ascendenților, se spune în acte că soții au consimțit singuri, etc., etc.

Nu mai vorbesc de frazele fără șir ba încă unele acte au o singură frază de la început până la sfârșit fără nici-o punctuație.

II

În a doua categorie, adică erori din cauza lipsei de instrucțiuni oficiale, sunt erorile ce am obser-

implinește pe această cale lacuna legii, fixând o epocă până la care procurorul trebuie să termine verificarea registrelor. Această epocă e 1 Iunie când trebuie să se facă raport ministerului despre totalitatea erorilor observate. (Vezi circulara No. 13970/92).

¹⁾ Într'o asemenea ocaziune am prins greșală, căci cerând a se face aceeași mențiune de rectificare și în registrul grefei, observ că în mențiune nu vorbea de hotărîrea rectificatoare și cerându-l explicațiunii ni s'a răspuns: *«așa s'a obicinuit până acum fără hotărîre judecătorească, eu sunt vechiul primar».*

²⁾ Această neglijență ar putea da loc și la noi la aceeași discuțiune ca în Franța și Belgia, când un ofițer de stare civilă a încetat din viață, lăsând mai multe acte ne semnate. (Vezi D. Alexandrescu, op. cit. pag. 221, în notă).

vat în timpul anului relativ la nașteri și anume: am avut mai multe ca *zece* cazuri — numai cele cunoscute mie — în care nașterile nu erau declarate la primărie sub cuvânt că copilul nu a fost de toate lunile său că s'a născut mort. E în adevăr de discutat: *de când începe obligațiunea de a declara nașterea copilului pentru persoanele prevăzute de art. 42 c. civ? ce gestațiune trebuie să aibă? în a cătea lună trebuie să fie copilul ca declarațiunea să fie impusă a se face? căci se poate întâmpla, să se nască un copil numai de câte-va luni, care încă nu are forma omenească, trebuie declarațiunii?*

La noi nu s'a dat nici o instrucțiune în acest sens și de aceea se face greșeli. Am avut ocaziune să văd copii cu gestațiunea complectă și totuși pentru că se născuse unui morți, alții viabili și au murit în urmă nu au fost declarați pentru motivul că după socoteala babelor nu erau de toate lunile.

Când noul născut nu e de toate lunile, și a fost înmormântat fără a face declarațiune și fără a cere autorizațiunea prescrisă de art. 63 c. penal, se pot ridica în materie penală următoarele chestiuni:

a) Lipsa declarațiunei prescrise de art. 41 c. civ., poate fi considerată ca o infracțiune la art. 276 c. penal?

b) În mormântarea copilului fără autorizațiunea cerută de art. 63 c. civ., adică aplicarea pedepsei prescrisă de art. 284 c. penal?

c) În fine lipsa de declarațiune poate fi considerată ca *supresiune de copil*, pedepsită de art. 275 c. penal?

Quid juris? Infans conceptus pro nato habetur quoties de ejus comodis agitur¹⁾. În afară însă de drepturile copilului, sunt în joc interesele sociale căci poate fi la mijloc o crimă, o pruncucidere, un avort artificial, etc.

La Paris, instrucțiunile date de parchetul de Sena, sunt în sensul că trebuie să se declare la ofițerul de stare civilă, ca *născuți-morți*, orice produs al concepțiunei, de la șase săptămâni înainte. Această dispozițiune și acest punct de plecare de șase săptămâni, s'a adoptat, fiindcă după medicina-legală numai după acest termen, avortul poate fi obiectul unei constatațiuni me-

dico-legale utile, adică medicul poate cunoaște dacă avortul a fost natural sau provocat prin manopere criminale¹⁾.

Curtea de Nancy, din contra a pus principiul, că nu e nevoie de declarațiune de cât de la epoca de când *copilul a ajuns la termenul de viabilitate* (1839 Sept.) adică a *patra lună*, căci înainte de această epocă nu e de cât un embrion inform, că în a patra lună ia numele de *fetus* și numai între a *cincea* și a *șasea* lună devine copil viabil; așa că până în a patra lună nu trebuie declarațiune ne fiind copil cel născut și nici de autorizațiune de înmormântare, neputând fi vorbă de deces aceea ce propriu vorbind n'a viețuit²⁾.

Mai folositoare 'mi pare pentru interesul social prima teorie.

III

Intre erorile provenite din cauza defectelor legislațiunei, am observat că sunt formalitățile ne potrivite moravurilor noastre și totuși impuse de lege. Aceste formalități sunt: *publicațiunile și actele respectuoase*. Pentru ca ofițerii de stare civilă, să dea o satisfacțiune aparentă legii, fie-care pagină a registrului respectiv e destinată a conține o afirmațiune ne adevărată, indicând îndeplinirea acestor formalități.

Conștiința se revoltă în fața spectacolului acestei minciuni oficiale, care zilnic e perpetrată în cele 2977 comune ale României. Căci dacă e dificil a respecta legile, e cu mult mai dificil a le respecta când ele nu sunt respectabile.

De 34 de ani asistăm la acest spectacol că moravurile noastre nu admit acest soi de formalități și ar trebui să ne convingem—altă probă mai decisivă nu poate fi—și să le abrogăm, căci în definitiv e mult mai util a abroga o dispozițiune inutilă, de cât a o viola în mod sistematic.

Dacă graba, ce se impunea la 1864 de a introduce o legislațiune streină în întregime și neadevărată obiceiurilor noastre, era scuzată, cea grabă nu mai există azi, și cu mai multă ușurință, profitând și de experiența făcută, se pot

¹⁾ *Legrand du Saulle*. Traité de médecine legale et de jurisprudence médicale. pag. 244 (avortement).

²⁾ *J. Briand et Ernest Chaudé*. Manuel complet de médecine légale. pag. 262 (de l'accouchement).

¹⁾ Aceasta sub dubla condițiune ca el să se nască viu sau viabil.

formula instituțiilor juridice proprii adevăratelor necesități sociale, și caracterului națiunii noastre.

«Când un popor părăsește instituțiile sale «naționale, pentru a le înlocui cu altele streine, «distruge însăși germeii de viață.... Legislațiunea doctrinală, care nu ține seamă de dezvoltarea istorică, de caracterul națiunii, există numai «pe hârtie.... Poporul nu are nici o încredere «în lege și în judecător.... Multe din principiile «codului Napoleon nu se aplică nici azi la noi»¹⁾.

«Elles (les lois) doivent être tellement propres «au peuple pour lequel elles sont faites, que c'est «un très-grand hasard si celles d'une nation peuvent convenir à une autre»²⁾.

Nu mai vorbesc de dificultățile ce crează legea pentru efectuarea căsătoriei, și cari în practică toate sunt eludate, constituind abateri pentru care legea edictează pedepse.

Față cu aceste multiple erori, unele parchete verifică numai un exemplar din registre, acel care se depune la greafă; iar cel care rămâne la dispozițiunea *marelui public* în archiva comunei, rămâne neverificat, sub cuvânt că așa zice legea.

Nu cred că acesta să fie scopul legii³⁾.

Ionescu-Dolj

substituit Trib. Fălciu

JURISPRUDENȚA ROMÂNĂ

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE, SECȚIA I

Audiența de la 25 Mai 1899

Președenția d-lui C. E. SCHINA, Prim-președinte

Ministerul de Finanțe cu Dumitru Oprescu

Taxă de înregistrare.— Expropriațiunea pentru cauză de utilitate publică.— Cerere de restituire a taxelor percepute.— Neadmisibilitate.— (Art. 1 din legea de la 16 Martie 1899 pentru interpretarea art. 33 din legea timbrului).

Asemănat art. 1 din legea de la 16 Martie 1899 pentru interpretarea art. 33 din legea timbrului, taxa doi lei la suta de lei prevăzută de citatul art. 33 pentru înstrăinările imobiliare se percepe și în cas de expropriațiune pentru cauză de utilitate publică și cererile de restituire a taxelor de înregistrare percepute înainte de această lege din 1899 sunt neadmisibile, chiar dacă au fost făcute înainte de această lege dar cari se găseau

pendinte înaintea instanțelor judecătorești de orice treaptă, în momentul promulgării legii.

Decisiunea No. 210.— Casată, în urma recursului făcut de Ministerul de Finanțe sentința tribunalului Buzău cu No. 16/99 dată în proces cu D. Oprescu.

Curtea,

Ascultând citirea raportului făcut de d-l consilier Ch. Pherekyde;

Pe d-l avocat Nicolescu, din partea statului, în dezvoltarea motivelor de casare; și

Pe d-l avocat Pleșoianu, din partea intimatului, în combateri.

Deliberând,

Asupra mijlocului de casare invocat:

«Violarea art. 33 din legea timbrului interpretat prin legea din 16 Mai 1899, tribunalul de Buzău, hotărând că Ministerul de Finanțe nu era în drept de a percepe taxa de înregistrare de 2% pentru exproprierea unui imobil al d-lui Dumitru Oprescu, situat în Buzău, sub cuvânt că exproprierile nu intră în prevederile art. 33 din legea timbrului sus menționat. a violat acest articol, care după legea interpretativă din 16 Mai 1899 dă dreptul Ministerului de Finanțe de a percepe acea taxă chiar în materie de expropriere și prin urmare sus menționata sentință a trib. Buzău trebuie să fie casată».

Având în vedere sentința supusă recursului din care rezultă, că D. Oprescu, intimatul de azi, chemând în judecată pe Ministerul de Finanțe, pentru a-i restitui suma de 1010 lei, ce a perceput pe nedrept de la dânsul, ca taxă de înregistrare, pentru că a fost expropriat de un imobil, de către primăria Buzău, pentru cauză de utilitate publică, tribunalul, ca instanță de apel, admite cererea și condamnă pe Minister la restituirea acelei taxe, pe motivul că, expropriațiunile neputând fi asimilate cu mutațiunile de proprietate, ele nu pot fi supuse la plata taxelor prevăzute de art. 33 al. IV, din legea timbrului pentru vânzări;

Având în vedere art. 33 din legea timbrului și art. 1 al. I din legea din 15 Martie 1899 pentru interpretarea zisului art. 33;

Considerând că prin art. 1 se prevede clar, că exproprierile pentru cauză de utilitate publică intră în prevederile art. 33 din legea timbrului;

Că din desbaterile care au avut loc cu ocaziunea votării acestei legi reese, că dânsa are a se aplica atât la taxele percepute și nereclamate, cât și la acele a căror restituire s'a cerut prin justiție și care procese sunt pendinte astăzi, ori care ar fi instanța unde dânsa se judecă; că acest punct nefiind combătut de nimeni, legea s'a votat și prin urmare, dânsa ca interpretătoare a unei legi existente, are efect retroactiv;

Considerând că ast-fel fiind, Ministerul e în drept a percepe taxa de înregistrare de 2%, pentru exproprierea imobilului intimatului de azi și tribunalul, prin sentința supusă recursului, ordonând restituirea acelei taxe, a violat art. 33 menționat și decisiunea sa urmează a se casa;

Pentru aceste motive, casează, etc.

¹⁾ C. G. Dissescu, Originele dreptului român, pag. 65 și 66.

²⁾ Montesquien, De l'esprit des lois, cart. I, cap. III pag. 8.— Vezi de asemenea și studiul d-lui Grig. Alexandrescu, Obiceiurile juridice ale poporului român. 1896.

³⁾ D. Alexandrescu, în acelaș sens. op. citat. p. 224.

Audiența de la 31 Mai 1899

Președinția D-lui CH. PHERICHIDE, Consilier

Sandu Popescu cu Vasile Pleșoianu

Perempțiune. — Opozițiune. — Dacă perimarea opozițiunii perimă întreaga instanță. — Dacă această cesțiune se poate propune pentru prima oră în casațiune. — (Art. 257 și 258 proc. civilă).

1) Perimarea opozițiunii atrage după dânsa perimarea întregei instanțe.

2) Cestiunea de a se ști dacă prin perimarea unei opozițiuni se perimă întreaga instanță angajată, sau numai opozițiunea, fiind o cesțiune numai de drept, nelegată întru nimic cu vre-un fapt, se poate propune și discuta pentru prima oară în casațiune.

Decisiunea No. 220. — Casată, în urma recursului făcut de Sandu Popescu, sentința tribunalului județului Vâlcea cu No. 332/98 dată în proces cu Vasile Pleșoianu.

Curtea,

Ascultând citirea raportului făcut de d-l consilier G. P. Petrescu;

Pe d-nii avocați G. Barozzi și D. Budișteanu în desvoltarea motivelor de casare;

Pe d-l avocat Dimitriu, în combateri;

Deliberând,

Asupra motivelor de casare invocate:

«Violarea art. 157 proced. civilă, și art. 101 din legea judecătorilor de ocoale, și exces de putere, întru cât tribunalul nu putea să'mi respingă contestațiunea ca nefondată. În adevăr făcând opozițiune contra cărței de judecată No. 344/88, a Judelui ocol Oltețu, și această opozițiune perimându-se după chiar cererea d-lui Vasile Pleșoianu, o atare perempțiune a atras după sine perimarea întregei instanțe, această soluțiune este cu atât mai admisibilă în specie, cu cât că opozițiunea mea fiind făcută în termen și conform art. 101 din legea Jud. de ocoale ne fiind obligat a justifica cauzele absenței, e necontestat că prin simplul fapt al opozițiunii se desfința cartea opoșată și perimându-se opoziția, se perimă însăși acțiunea intentată contra'mi de d-l V. Pleșoianu. Tribunalul prin considerantele sentinței recurate, recunoaste toate aceste fapte, și totuși 'mi respinge contestațiunea, dând ast-fel forța executorie unei cărți de judecată care nu mai există în urma perempțiunii pronunțate. (In acest sens decisiunea Inaltei Curți de casație și justiție secț. I, 4 Aprilie 1894, 29, 421; Tocilescu, curs de pr. civ. vol. II pag. 574; E Garsonnet Vol. V pag. 386 No. 3.

«Violarea art. 257 pr. civ. de ore-ce tribunalul nu a ținut în seamă cererea mea de redeschidere și fixarea termenului de judecată în opoziția mea care întrerupea perempțiunea, ne mai fiind un nou jurnal de suspendare fapt despre care face mențiune și tribunalul în considerantele sale».

Având în vedere sentința supusă recursului din care

resultă că recurentul Sandu Popescu, făcând opozițiune la judecătoria de ocol, în contra unei cărți de judecată prin care era condamnat în lipsă, să plătească lui Vasile Pleșoianu — intimatul în recurs — suma de 1400 lei cu dobânda de 5% până la achitare, și după câteva amânări, ne mai stăruind pentru judecarea ei, judele de ocol, în urma cererei lui Pleșoianu, a declarat perimata opoziția conform art. 257 pr. civ., și investind cu formula executorie, cartea de judecată prin care fusese condamnat Popescu, a și pus-o în esecutare. Acesta din urmă, văzându-se executat în averea sa mobilă, face contestație, pe care judele de ocol o admite, iar tribunalul, prin sentința atacată azi cu recurs, 'i-o respinge;

Considerând că ast-fel fiind faptele, cesțiunea dedusă în judecata acestei Curți prin recursul de față, este aceia de a se ști, dacă prin perimarea unei opozițiuni se perimă întreaga instanță angajată, sau numai opozițiunea;

Considerând că această cesțiune, de și nu a fost rădicată la instanța de fond, totuși fiind o cesțiune numai de drept, nelegată întru nimic cu vre-un fapt, se poate propune și discuta pentru prima oră în casațiune;

Considerând că din dispozițiunile art. 157 pr. civ., resultă că prin opozițiune, procedura se reincepe din punctul în care se afla înainte de hotărârea dată în lipsă; așa că opozițiunea o dată primită, hotărârea dată în lipsă, încetând de a mai exista, departe de a se începe o instanță nouă, care să se poată perimă deosebit, nu este de cât urmarea instanței introdusă de partea reclamantă, ast-fel că în mod inevitabil perimarea opozițiunii atrage după dânsa, perimarea întregei instanțe;

Considerând că o atare soluțiune, reesă și mai invederat, din dispozițiunile art. 258 pr. civ., care spune că efectul perempțiunii unei judecăți, este că, toate actele de procedură se află stinse, rămânând părței dreptul, numai la o nouă acțiune;

Considerând dar, că intimatul Pleșoianu, care a deschis instanța, prin acțiunea ce a pornit-o în contra recurentului Popescu, nu putea cere și obține, perimarea numai a opozițiunii, fără a se perimă întreaga instanță;

Că prin urmare, de îndată ce opozițiunea făcută de recurentul Popescu, la prima instanță, nu se putea perimă singură, cartea de judecată obținută de Pleșoianu și pusă în esecutare, nu numai că nu era definitivă, dar nici nu exista juridicamente vorbind; și deci, fără drept fusese investită cu titlu executoriu. Că în această situațiune, Tribunalul, prin sentința atacată, judecând în sensul, că cartea de judecată fusese bine investită cu formula executorie și limitând ast-fel efectele perempțiunii numai la opozițiune, prin această procedură, a violat dispozițiunile art. 257 pr. civ.;

Că ast-fel fiind, recursul cată a se admite ca întemeiat;

Pentru aceste motive, casează, etc.

Audiența de la 6 Aprilie 1899

Președenția d-lui GR. LAHOVARI, Președinte

Justina M. I. Bubuleti cu Susana Voicu și alții

Acte de stare civilă.—Lipsa sau pierderea registrelor de stare civilă.— Cu ce se poate dovedi.— Martori.— Stare civilă.— Cu ce se poate dovedi.— (Art. 33 și 34 codul civil).

Lipsa sau pierderea registrelor de stare civilă se va putea dovedi atât prin dovezi scrise cât și prin martori, și în atare cas, odată dovedită lipsa, pierderea sau distrugerea unor asemenea registre, căsătoriile, nașterile și încetările din viață se vor putea dovedi atât prin registre și înscrisuri de ale tatălui și ale mamei încetați din viață, cât și prin martori.

Decisiunea No. 158. — Respingerea recursului făcut de Justina M. I. Bubulete contra decisiunii Curței de apel din București, secția I, cu No. 337/96, dată în proces cu Susana Voicu Roșculeț și alții.

Curtea,

Ascultând citirea raportului făcut de d-l consilier N. Predescu ;

Pe d-l avocat P. Borș, în dezvoltarea motivelor de casare ; și

Pe d-l avocat Ștefănescu Jiu în combateri ;

Deliberând,

Asupra motivului de casare :

«Violarea art. 33 și 34 cod. civil și exces de putere. Starea civilă a persoanelor în Austro-ungaria se probează prin actele mitrice ce se conservă de parohii bisericești. Dovada exhibită de adversară, emanată de la un paroh din Transilvania, și pe care se întemeiază Curtea de apel pentru a putea stabili o primă căsătorie, între Ion Sulică cu Ana Precup a căror fiică legitimă ar fi adversara noastră Suzana, nu este un extras de pe matriculă, cu o simplă atestare, și apreciere personală a parohului, ast-fel că un atare certificat nefiind făcut după formula păzită în Austro-Ungaria (locus regit actum) : Curtea de apel nu'l putea considera ca valabil legalmente zisul act. Ceva însă mai grav este că, Curtea de apel a încuviințat proba testimonială pentru a se dovedi prima căsătorie a lui I. Sulică cu Ana Precup, fără să se fi probat în fapt că archiva actelor stărei civile din satul Lung să se fi distrus prin incendiu, sau prin revoluția de la 1848, cum s'a alesat.

«Declarațiunea parohului că s'ar fi distrus prin acea revoluție într-o cât nu este asemănată, valorează cu o simplă informație cu un pur act privat contestabil și neoposabil nouă. Ast-fel fiind, Curtea de apel violează art. 33 din c. civil, săvârșind în același timp un exces de putere, când i-a admis proba cu martori, fără să fi probat mai întâi lipsa actelor mitrice».

Având în vedere decisiunea supusă recursului din care rezultă că Susana Voicu Roșculeț cerând de la

tribunal esirea din indivisiune a averii rămasă de la părintele său Ion Sulică, Curtea de apel din București admitând apelul făcut de numita Roșculeț, îi recunoaște dreptul de a cincea parte în averea decedatului său părinte și ordonă esirea sa din indivisiune ; că Curtea constată, că din întâia căsătorie a lui Ion Sulică cu Ana Precup, se nascu reclamanta Susana, măritată cu Voicu Roșculeț ; din a doua căsătorie a sa cu Justina a eșit trei copii : Ion, Radu și Dobra ; Justina se mărită în al doilea rând cu Bubulete și ea, ca tutoare a sus citaților săi copii minori, contestă calitatea de fiică legitimă a Susanei ;

Având în vedere art. 33 și 34 c. civil ;

Considerând că după art. 33, dacă nu va fi existat registre de stare civilă sau dacă ele se vor fi pierdut, lipsa sau pierderea lor se va putea dovedi, atât prin dovezi înscris, cât și prin martori ;

Că în asemenea casuri căsătoriile, nasterile și încetările din viață se vor putea dovedi atât prin registre și înscrisuri de ale tatălui și ale mamei încetați din viață, cât și prin martori ;

Considerând că, în specie, s'a constatat—lucru necontestat derecurrentă — că intimata Susana Roșculeț s'a născut din Ion Sulică cu Ana Precup ;

Că ceia ce s'a contestat a fost prima căsătorie a acestora ;

Că înaintea Curței intimata a produs, pentru a dovedi faptul căsătoriei părinților săi, un extract al circumscripției parohiale din satul Lung, legalizat de notarul din Brașov, Consulatul general și de Ministerul afacerilor streine, prin care se atestă că Ion Sulică s'a căsătorit în anul 1847 cu Ana Precup, Parohul însă adaogă că nu poate preciza ziua și luna căsătoriei, căci registrele au fost arse cu ocazia revoluției din 1848 ;

Considerând că față de această dovadă scrisă cu care s'a probat—conform art. 33 citat—distrugerea registrelor de stare civilă, proba cu martori — pentru a dovedi căsătoria lui Sulică cu Ana Precup—era admisibilă, conform ultimei dispozițiuni a acestui articol ;

Că apoi Curtea constată, din depozițiunile martorilor pe care i-au ascultat, căsătoria părinților Susanei Roșculeț ;

Considerând că odată constatat în fapt, că registrele de stare civilă au fost distruse prin ardere, cu drept cuvânt Curtea a admis proba testimonială pentru a dovedi prima căsătorie și ast-fel fiind n'a violat nici un text de lege și n'a comis nici exces de putere ;

Considerând de altmintrelea, că recurrenta nu dovedește cu nimic că actul făcut în țara streină și produs de Susana Roșculeț, la instanța de fond, pentru a proba căsătoria părinților săi, nu e făcut cu formele cerute în acea țară în ocaziuni ca aceia de față, după cum prevede art. 34 c. civ. ;

Că prin urmare motivul de casare urmează a se respinge ;

Pentru aceste motive, și în unire cu concluziunile d-lui procuror St. Stătescu, respinge, etc.

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE, SECȚIA II

Audiența de la 17 Aprilie 1898

Președenția d-lui N. MANDREA, Președinte

A. D. Mavrodineanu cu alții

Drept electoral. — Cens. — Colegiul I de Cameră. — Domiciliu politic. — Județul în care se poate exercita de o persoană dreptul electoral în colegiul I de Cameră. — (Art. 2, 3 și 35 din legea electorală; art. 50 din Constituțiune).

Pentru ca cine-va să poată exercita într'un județ dreptul electoral în colegiul I de Cameră, nu este suficient a plăti numai simpla dare a căilor de comunicațiune în acel județ, servindu-se de censul ce ar avea în proprietăți situate în alte județe, ci trebuie să plătească o dare fonciară, cât de mică, și în județul în care cere a figura ca alegător, adică să posede imobile și în acest județ, putându-și încă complecta censul cu proprietăți din alte județe.

Decisia No. 166. — Admis, după divergență, apelul făcut de A. D. Mavrodineanu, contra sentinței electorale a tribunalului Teleorman cu No. 136 din 1898, prin care i s'a respins cererea de a fi șterși din listele electorale ale colegiului I de Cameră și Senat ale acelui județ, d-nii Dr. M. Anghelovici, Colonel V. Bădulescu și Căpitan Brătan.

S'a ascultat: d-l G. Liciu, consilier al Curței, în citirea raportului făcut în cauză; d-l B. Păltineanu, avocatul apelantului, în dezvoltarea motivelor de apel; d-l Colonel Bădulescu în combateri;

Curtea deliberând,

În ce privește cererea de a fi șterși din coleg. I de Cameră:

Considerând că după dispozițiunile art. 58 din Constituție și art. 2 din legea electorală, corpul electoral este împărțit în județe; că dar, prin articolele ce imediat urmează, adică 59 din Constituțiune și 3 din legea electorală, se declară că fac parte din col. I de Cameră, acei ce au un venit fonciar rural sau urban de 1200 lei. Este învederat că legiuitorul a înțeles a vorbi de acei ce au un venit în acel județ; că legiuitorul a voit să formeze în fie-care județ un colegiu al proprietarilor acelui județ, și prin urmare n'a putut să înțeleagă că acei ce n'au nici o proprietate în acel județ, să facă parte din acest colegiu;

Considerând că această voință a legiuitorului se învederează și din dispozițiunile art. 15 al legii electorale, care admite ca veniturile fondurilor situate în diferite județe, să fie ținute în seamă pentru complectarea censului cerut de lege, căci din momentul ce veniturile dintr'un județ nu pot servi de cât pentru complectarea censului într'un alt județ, ceea ce presupune un venit fonciar și în acel județ, urmează imediat că ele nu pot fi ținute în seamă pentru a crea dreptul de cens unei persoane într'un județ, unde dânsa n'are nici o proprietate;

Considerând că, ast-fel fiind, dispozițiunile art. 35 din legea electorală după care fie-care alegător este în drept a-și alege domiciliul său politic în județul unde-și plătește darea directă sau unde-și are proprietatea, ori principalul său stabiliment, nu pot fi interpretate în înțelesul că acela care-și plătește căile de comunicațiune într'un județ, poate vota într'acel județ în colegiul I de Cameră, cu toate că n'are nici o proprietate în acel județ; că o asemenea interpretare ar fi în

contrazicere învederată cu înțelesul ce s'a stabilit că rezultă din dispozițiunile citatelor articole 59 și 3;

Că dar trebuind a pune în concordanță aceste articole, înțelesul art. 35 nu poate fi altul de cât acela că dreptul de alegere prevăzut printr'insul este subordonat condițiunei ca alegătorul să însușească, în colegiul județului în care voeste să fie înscris, cerințele pentru a fi înscris în colegiul acelui județ și prin urmare pentru a putea pretinde să fie înscris printre alegătorii colegiului de proprietari al unui județ să aibă neapărat o proprietate și în acel județ; că dacă legiuitorul s'a ocupat de domiciliul politic în acest articol, a făcut-o mai cu seamă pentru a reglementa cazul când o persoană întrunește condițiunile cerute de lege pentru a figura ca alegător în mai multe județe, și în acest cas i-a lăsat facultatea, îndeplinind neapărat formalitățile prescise de acest art. 35, d'a opta pentru unul sau altul din aceste județe; că numai într'un asemenea cas există dreptul de opțiune pentru alegător, rezultă și din termenii finali ai art. 35, când se zice: pentru a nu figura de cât într'o singură listă, ceea-ce presupune că alegătorul întrunește, pentru fie-care din județele între care are a opta, condițiunile de a fi înscris în lista electorală a colegiilor acelor județe;

Că dar pentru a putea pretinde în specie că contestații optează pentru colegiul I de Cameră din județul Teleorman, adică pentru colegiul proprietarilor fonciari din acel județ, trebuie să fie proprietari în acel județ;

Considerând că este constant, în specie, că contestații nu posedă nici o avere imobiliară în județul Teleorman și că averea cu care pretend să fie înscrși în acest județ o au în județul Vlașca;

Pentru aceste motive cererea apelantului în ce privește colegiul I de Cameră, este fondată;

În ce privește cererea de a fi șterși din colegiul I de Senat, din acel județ;

Considerând că pentru motivele sus arătate contestații nu pot cere înscrierea lor în acest colegiu cu venitul fonciar din județul Vlașca, și nu dovedesc cu nimic azi în instanță, că s'ar afla în vre-unul din cașurile de dispensă de cens prevăzute de art. 8 din legea electorală;

Că de aceea și în această privință apelul urmează a fi admis;

Pentru aceste motive, admite apelul, etc.

TRIBUNALUL JUDEȚULUI FĂLCIU

Audiența de la 10 Iunie 1899

Președenția d-lui IOAN M. GAVRILESCU, judecător

Sentința civilă No. 223

Dumitrache I. Bedrég cu Israil A. Marcovici

Executare. — Contestațiune. — Dacă pe calea contestațiunei se poate cere anularea chiar a titlului executor. — (Art. 399 și 400 pr. civilă).

Citațiuni. — Domiciliu. — Domiciliu ales. — Executare. — Cum trebuie să fie făcută obligațiunea de alegere de domiciliu. — (Art. 97, 152 și 735 proc. civ. și art. 1180 cod civil).

1) *Pe calea contestațiunei la executare se poate cere anularea chiar a titlului executor, cu alte cuvinte se poate pune în discuțiune dacă hotărîrea saii ori-care alt titlu executor, în basa căruia se face urmărirea, este saii nu valabil.*

2) *În principiu, cel chemat în judecată trebuie să fie citat la domiciliul său real, și numai prin excepție se admite a fi citat la alt domiciliu, când adică însuși a convenit de s'a ales acel domiciliu.*

In acel cas obligațiunea prin care o persoană și alege un domiciliu, trebuie să fie valabilă adică să îndeplinească toate formele ca să poată fi luată ca o dovadă contra celui a căruia se opune.

Ast-fel, obligațiunea prin care un debitor și alege domiciliu la casa creditorului pentru executare, dacă este făcută prin act sub semnătură privată, trebuie să fie scrisă și subscrisă în totul de dânsul, sau dacă este numai subscrisă de dânsul, atunci trebuie să adauge cu mâna sa, de-asupra semnăturii cuvintele «bun și aprobat».

Tribunalul deliberând,

Având în vedere apelul făcut de Dumitrache I. Bedreag, contra cărții de judecată No. 374/98 a județului de pace din Huși, prin care i s'a respins ca neadmisibilă contestația făcută la urmărirea îndreptată contra sa de Israil A. Marcovici în baza cărții de judecată No. 1074/97 a aceluiaș judecător, investită cu formula executorie;

Având în vedere susținerile părților;

Asupra admisibilității contestației;

Având în vedere că din combinația art. 399 și 400 pr. civ., rezultă că se poate pe calea contestațiunii la executare să se ceară anularea chiar a titlului executor, cu alte cuvinte să se pună în discuțiune dacă hotărîrea sau ori care alt titlu executor în baza căruia se face urmărirea este sau nu valabil, mai întâi fiind-că legiuitorul n'a determinat și limitat motivele pentru care s'ar putea cere și opune anularea urmării, apoi fiind o hotărîre investită cu formula executorie, e presumat că căile ordinare: opoziția sau apelul numai pot avea loc, decî aceea hotărîre fiind executorie și partea urmărită ne mai putend usa de căile ordinare pentru a reforma, dacă în realitate cea hotărîre s'a dat cu călcarea formelor legale de cari partea n'avea nici o cunoștință și prin aceasta i s'ar aduce o vătămă urmăritului, pe care cale alta mai naturală și logică ar putea avea dânsul ca să poată cere anularea de cât cea a contestațiunii la urmărire, când deja este atacat și pus în executare;

A se admite ca cel urmărit să se ducă pe calea unei acțiuni aparte să ceară anularea titlului, în cele mai multe cazuri nu s'ar ajunge scopul, căci urmărirea ea fiind mult mai urgent de cât o acțiune și s'ar întâmpla ca până dânsul să capete o hotărîre definitivă pentru anularea titlului, să fie deja executat, ceea ce n'ar fi nici logic nici echitabil, de aceea credeam că legiuitorul avend aceasta în vedere prin termenii din art. 400 pr. civ., cari cuprind: «că cererile incidente, opozițiile și toate cele-lalte contestații cari s'ar ridica asupra unei executări silite», au voit să dea dreptul ca pe asemenea cale să se poată discuta și valabilitatea în sine a titlului executor;

Așa fiind este admisibilă contestația făcută de apelantul B. Bedreag;

În fond,

Avend în vedere că în princip cel chemat în judecată trebuie să fie citat de la domiciliul său real și numai prin excepție se admite a fi citat la alt domiciliu, când adică însuși au convenit de s'au ales acel domiciliu, (art. 97 cod. civ.), prin urmare pentru ca să i se poată opune unei persoane disp. art. 97 Cod. civ., trebuie ca să fie bine stabilit că cea persoană au consimțit de ași alege un alt domiciliu de cât acel care l are în realitate;

Când o persoană prin o obligațiune ar face alegerea unui alt domiciliu, cea obligație trebuie să fie valabilă, adică să îndeplinească toate formele ca să poată fi luată ca o dovadă contra celui a căruia se opune; că un act sub semnătură privată prin care o persoană se obligă,

la o sumă de bani, pentru a putea fi opus acelei persoane ca o dovadă, trebuie să fie scris și subscris în totul de acel ce se obligă, sau dacă nu e scris cuprinsul de el, trebuie ca cel puțin dânsul să scrie cu mâna sa înaintea iscăliturii «bun și aprobat» pentru cutare sumă, ba din contră ne avend aceste cuvinte, nu poate fi luat de cât mult ca un început de dovadă scrisă, ceia ce prin urmare n'a constituit ca o probă (art. 1180 Cod. civ.);

Că în cazul de față obligațiunea în baza căreia au fost reclamat apelantul Bedreag nu este scrisă de el, ci numai semnată, fără a fi adăugite de mâna sa bun și aprobat, prin urmare nu se poate lua acest act ca o dovadă contra apelantului că dânsul s'ar fi ales domiciliul de executarea ei la casa creditorului; că după cum arată apelantul dânsul nici știe bine a citi, și chiar din coprinsul acelei obligațiuni să vede că părțile au prevăzut să o autentifice, ceia ce denotă și mai mult că apelantul a putut foarte bine să nu știe ceia ce era arătat asupra domiciliului, căci încă nu i se citise, de oare ce citirea actului era să se facă când se va prezenta la autoritatea în drept de a o autentifica, ceea ce n'au avut loc; că așa fiind nu este constatat că apelantul alesese domiciliul creditorului pentru executarea obligației, decî citirea în judecată trebuia să i se facă la domiciliul său real în comuna Isvorăști, iar nu la domiciliul creditorului, că ne fiind citat de la domiciliul său nu se poate da hotărîrea condamnatorie fiind dânsul absent (art. 152 Pr. civ.);

Prin urmare hotărîrea în baza căreia să face urmărirea fiind dată fără ca să fie citat părătul de la domiciliu, urmează să fie anulată față cu disp. art. 735 pr. civ., fiind dată ca violarea legii care aduce o vătămă părții condamnate care n'a putut să se apere, și aceasta nu se poate repara de cât anulându-se hotărîrea și ca consecințe toate lucrările de urmărire precum și titlul executor;

Pentru aceste motive redactate de d-nul judecător I. Gavrilescu,

Hotărăște: Admite apelul.

(ss) Ion M. Gavrilescu, C. Moisiu. p. Grefer D. Donea

BIBLIOGRAFII

Amicul și colaboratorul nostru D-l Dimitrie G. Mavim, Președintele Trib. Comercial Iași, va scoate în curând în tipografia «Miron Costin» din Iași o importantă lucrare juridică:

Considerațiunii critice
asupra

SISTEMULUI PRIVITOR LA PROBE

COMISIUNI ROGATORII INTERNE ȘI INTERNAȚIONALE

Insoțite de

Explicațiunea Convențiilor României cu Statele străine

și
FORMALITĂȚILE ACTELOR STRĂINE CE AU A SFRVI ÎN ȚARĂ

Studiu comparativ privitor la legislațiunea civilă, comercială și penală, la dreptul internațional privat și consular al României, cu detalii privitoare la: Convențiunea consulară cu Italia din 1880, de estradițiune cu Marea Bretanie și Țările-de-jos din 1893 și 1894, de corespondență directă între tribunalele limitrofe, închiată cu Rusia în 1894; Convențiunea internațională încheiată la Haga în 1896—97, aprobată de Adunările legiuitoare române în 1898, ratificată în 1899, și cele-lalte convențiuni în vigoare și denunțate în raport cu legiurile și Convențiunile Statelor străine; cu un Apendice, cuprinzend textele reproduse ale Convențiunilor cele mai usale.

Prețul unei broșuri va fi de 3 lei pentru abonați.

A apărut de sub tipar:

Falimentele, tratat sistematic după Doctrină și jurisprudență, partea I fascic. I art. 695—714 de

CONSTANTIN N. TONEANU

Licentiat în drept, avocat

Se află de vânzare la autor în Galați. Se trimite franco pentru prețul 5 lei sau ramburs.

Sub presă se află deja fascic. II.